

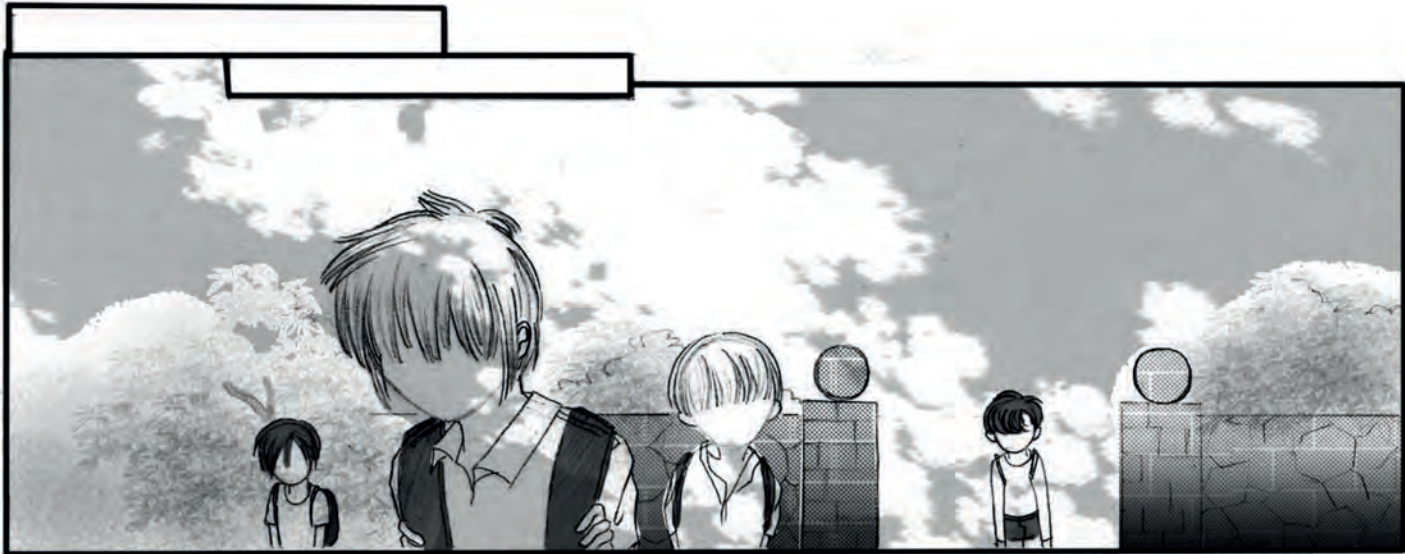

Комікс Ахілі Джоні та Брендана Озава-де-Сілва.
Ілюстрації Ахілі Джоні.
Переклала українською Наталя Валевська.

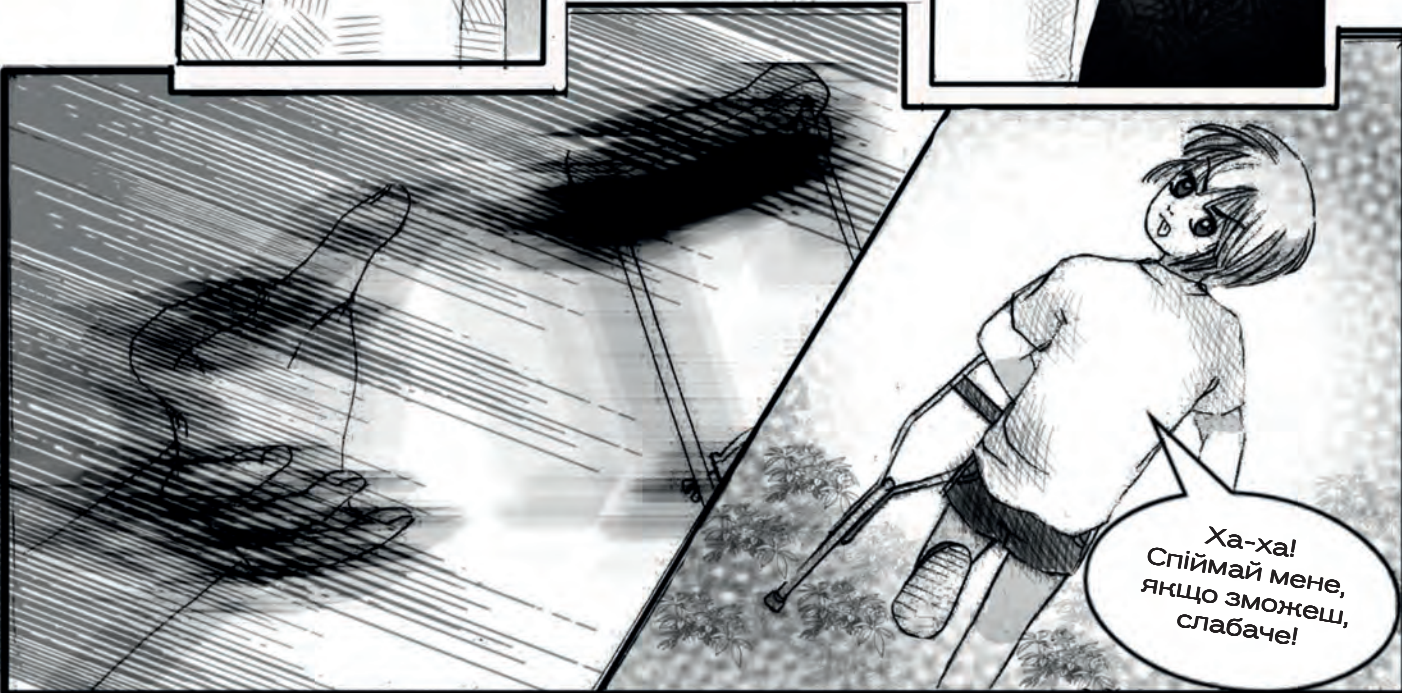

Фух!
Нарешті уроки
закінчилися!

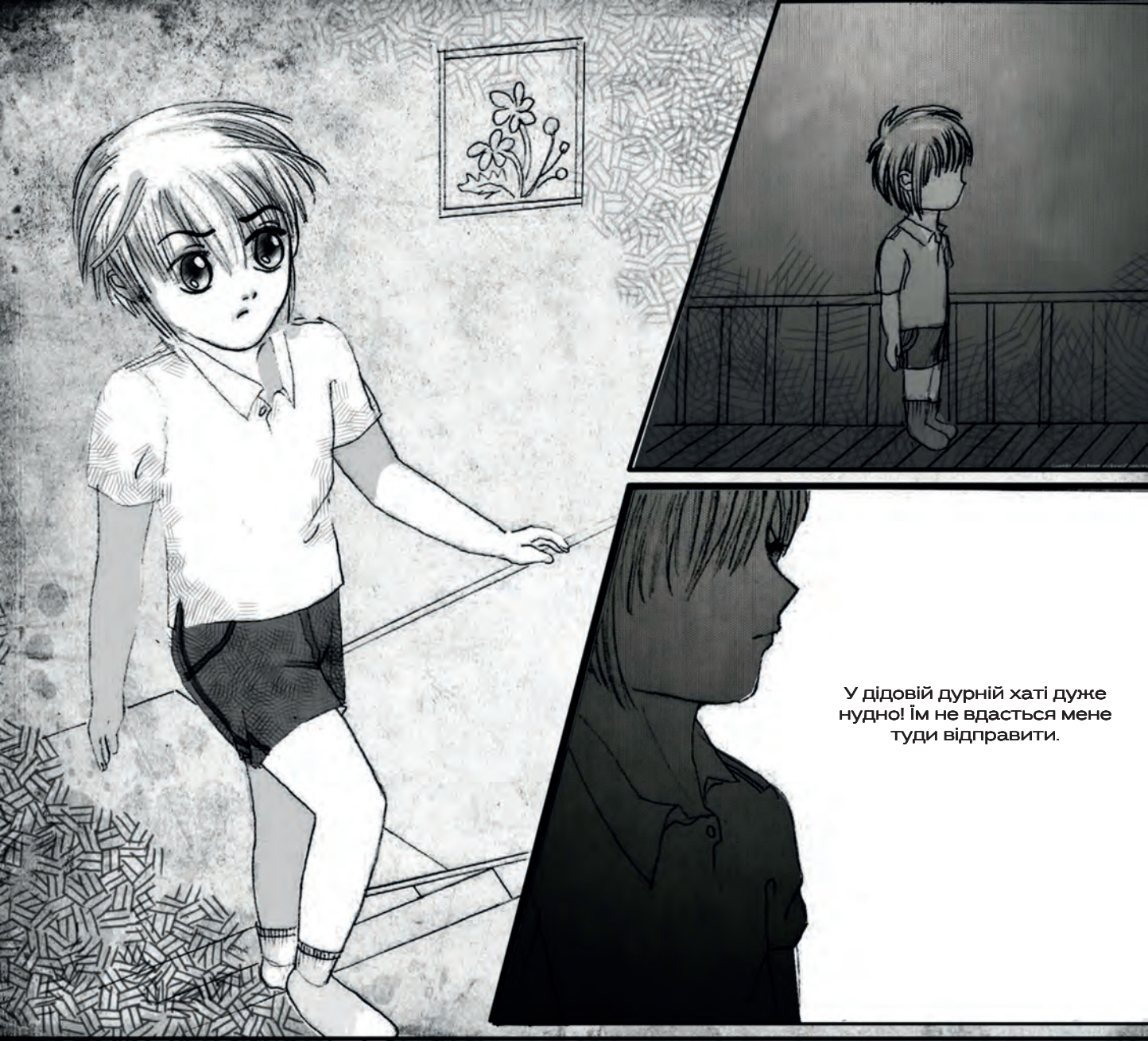

Що це?
О... каліка.
Ги-ги!
Хвать!

Ха-ха!
Спіймай мене,
якщо зможеш,
слабаче!

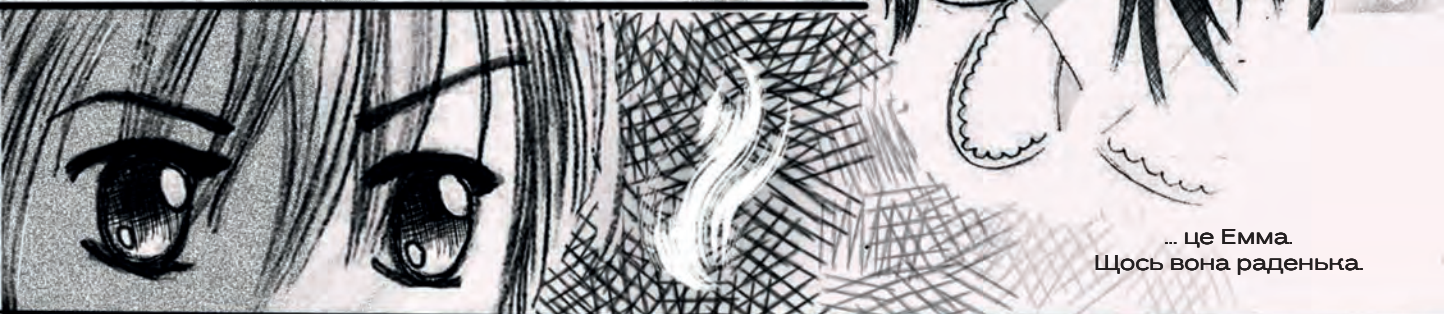
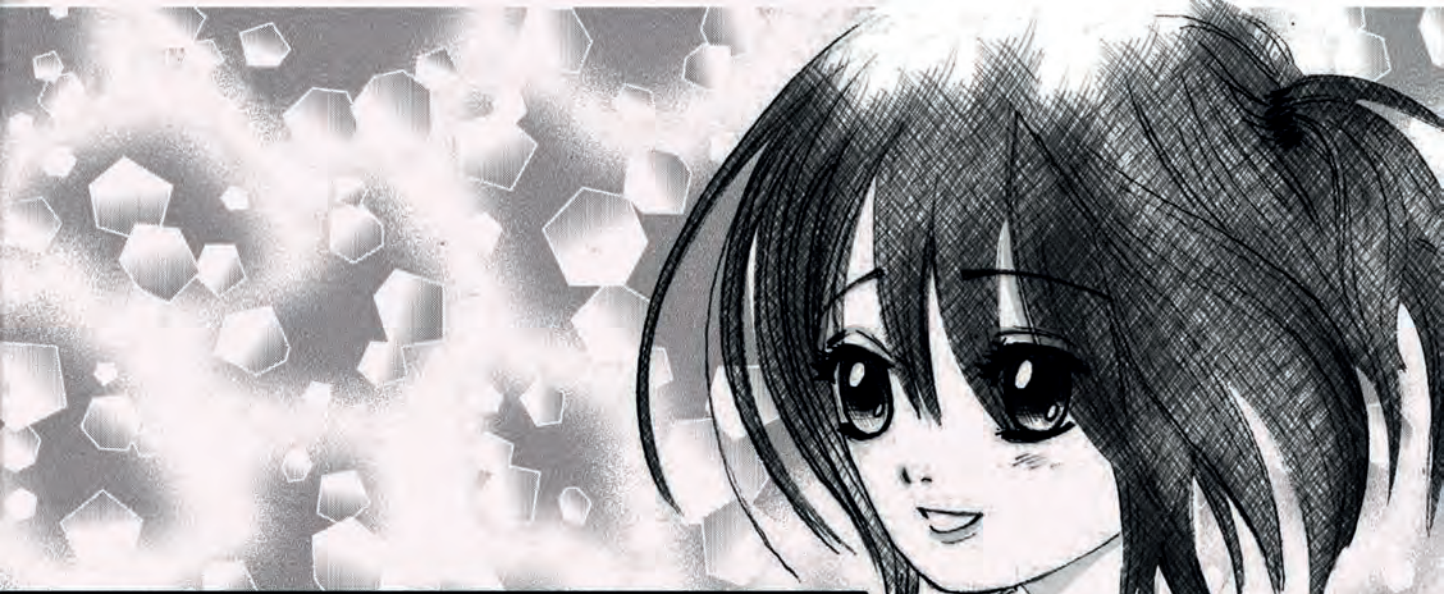
У дідовій дурній хаті дуже
нудно! Їм не вдасться мене
туди відправити.

брязк брязк брязк
брязк брязк

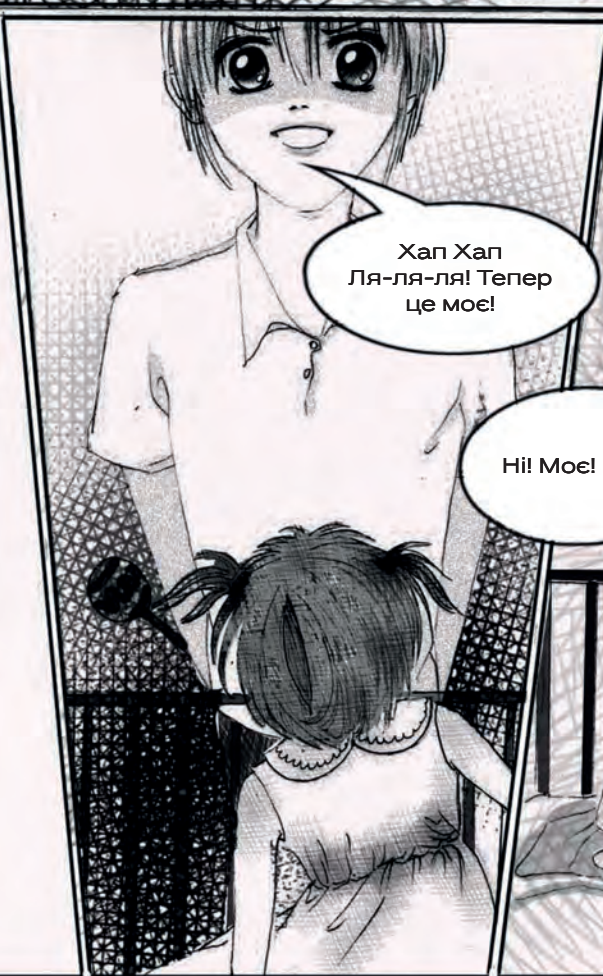
Що це таке?

О...

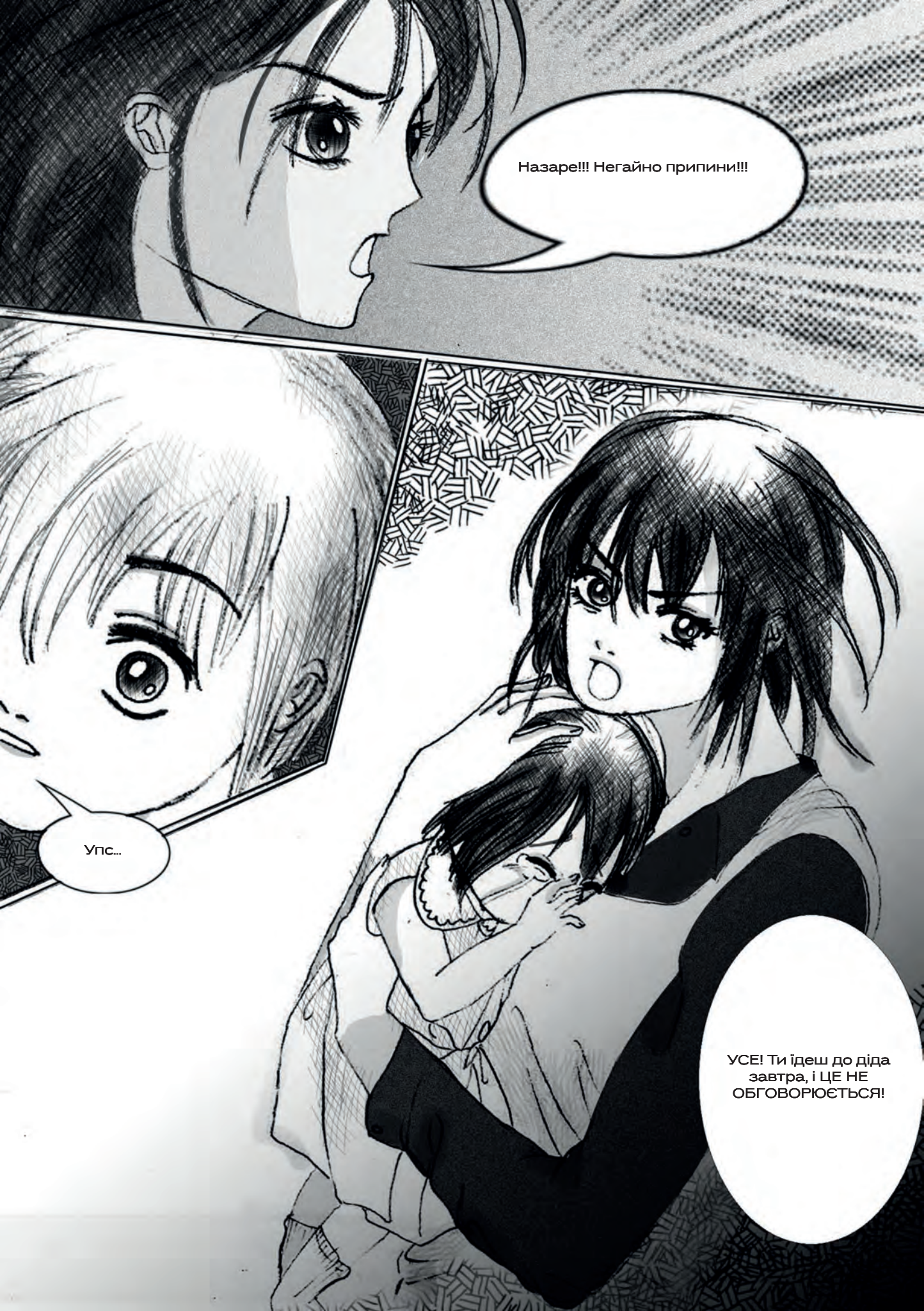
... це Емма.
Щось вона раденька.

Хап Хап
Ля-ля-ля! Тепер
це моє!

Ні! Моє! Віддай!

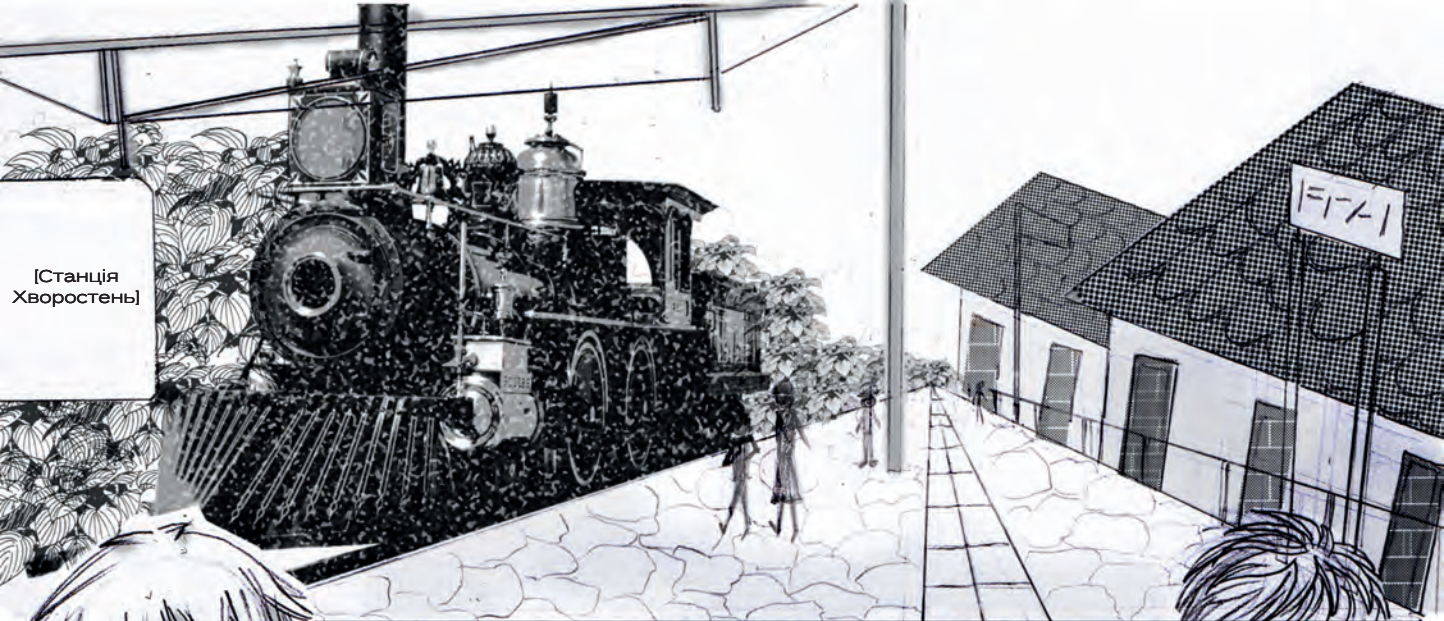
Назаре!!! Негайно припини!!!

Упс...

УСЕ! Ти їдеш до діда
завтра, і ЦЕ НЕ
ОБГОВОРЮЄТЬСЯ!

Отак мене й запроторили до діда...

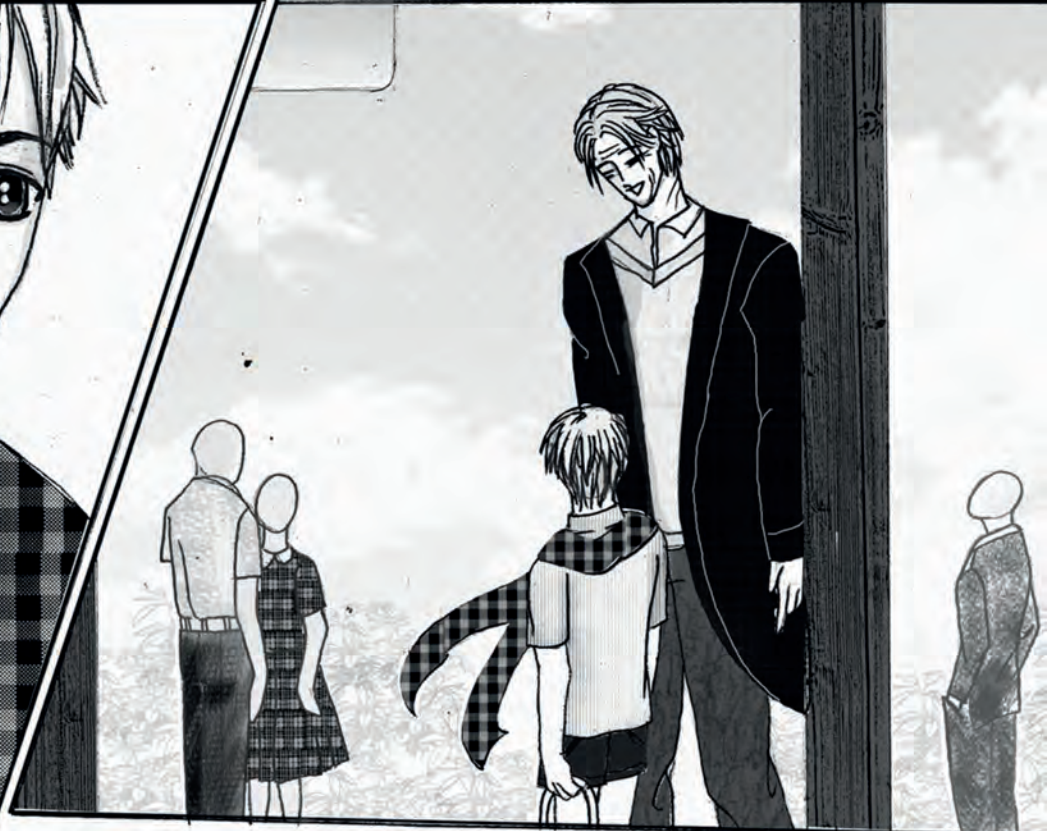
[Станція
Хворостень]

Хух, нарешті.

Назаре! Он ти де!

От і починаються мої найнудніші канікули в житті...

Готовий,
синку?

Ага... готовий.

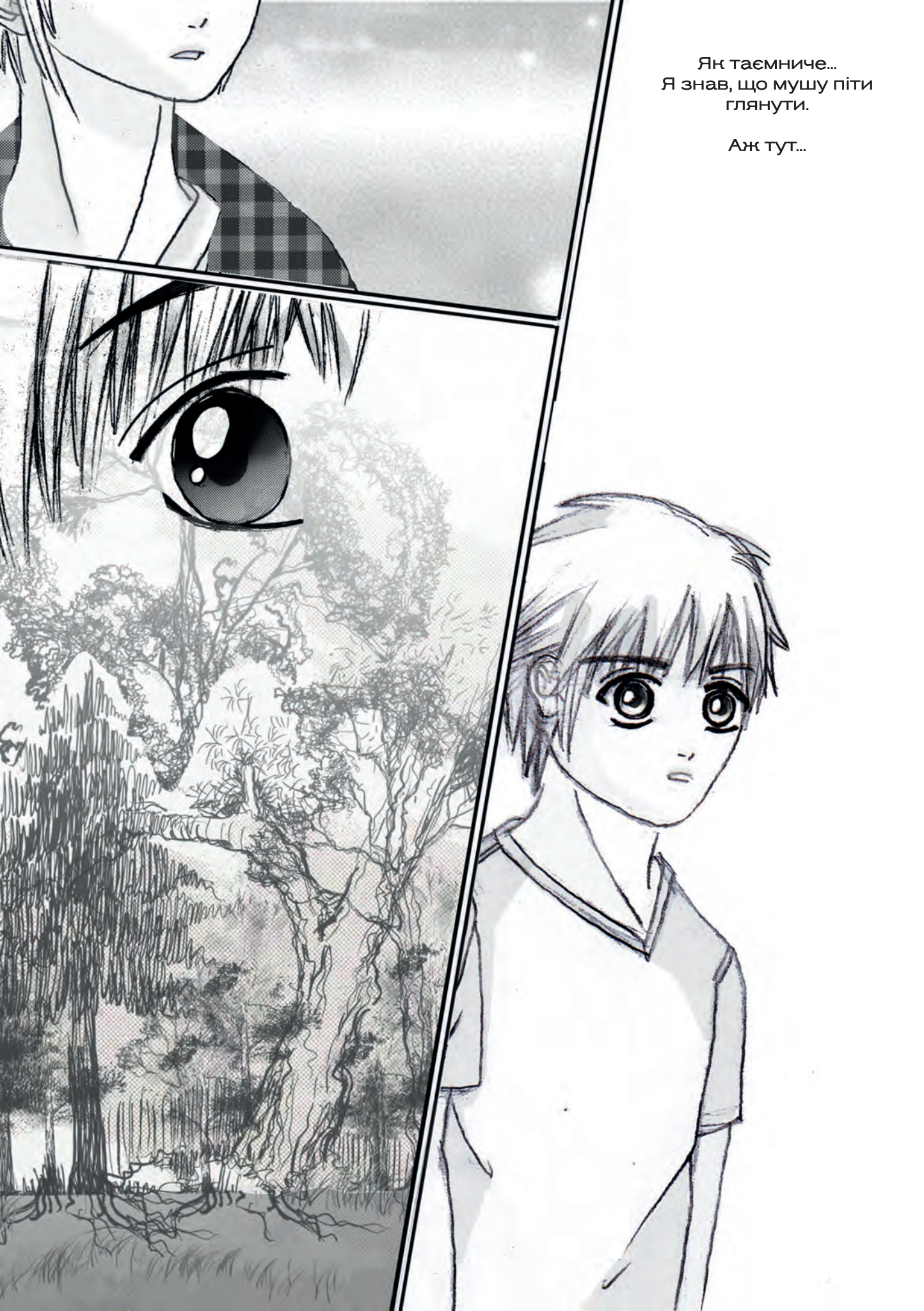
Тобі тут
сподобається!

Ага... точно.

І тоді я побачив їх...

Ого...
Чарівні ліси...

Як таємниче...
Я знав, що мушу піти
глянути.

Аж тут...

Та його пересторога лише розпалила
мій інтерес.

Так, тут дуже
гарно. Але
самому тобі
сюди не
можна. Тут
небезпечно.

Хм.

Ходімо?

У діда було, як я й передбачав, дуже нудно.

Але я знайшов собі
друга.
Кота Кожушка.

Смик!

Хі-хі!
Ти що робиш,
дуренький
котику?

Стриб!

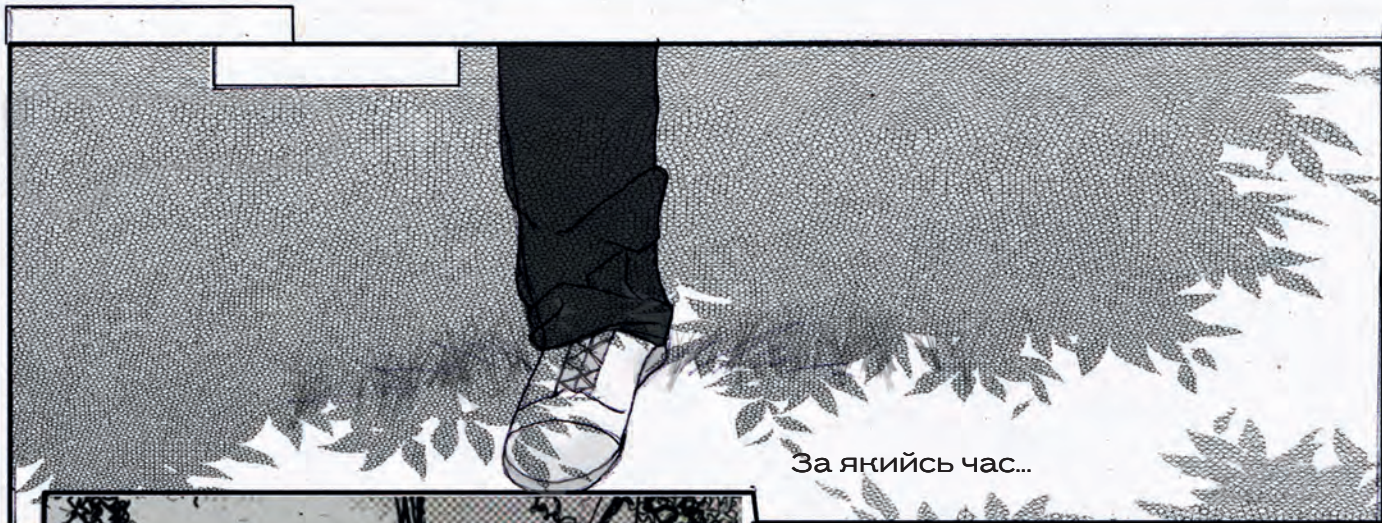

Я тебе спіймаю!

О, глянь,
сірники!
Це ж весело!

Дідусю,
можна мені їх
узяти?

Поклади назад,
синку, це
небезпечно.

За якийсь час...

Ліси...
Нарешті я тут!

Ох, це так круто, як я й думав!

А тепер...
... останній штрих!

Ух-х! Чирк-чирк — і магія!

Цей звук! І іскри! Бомбічно!

Ще раз

І ще раз

І ще раз!

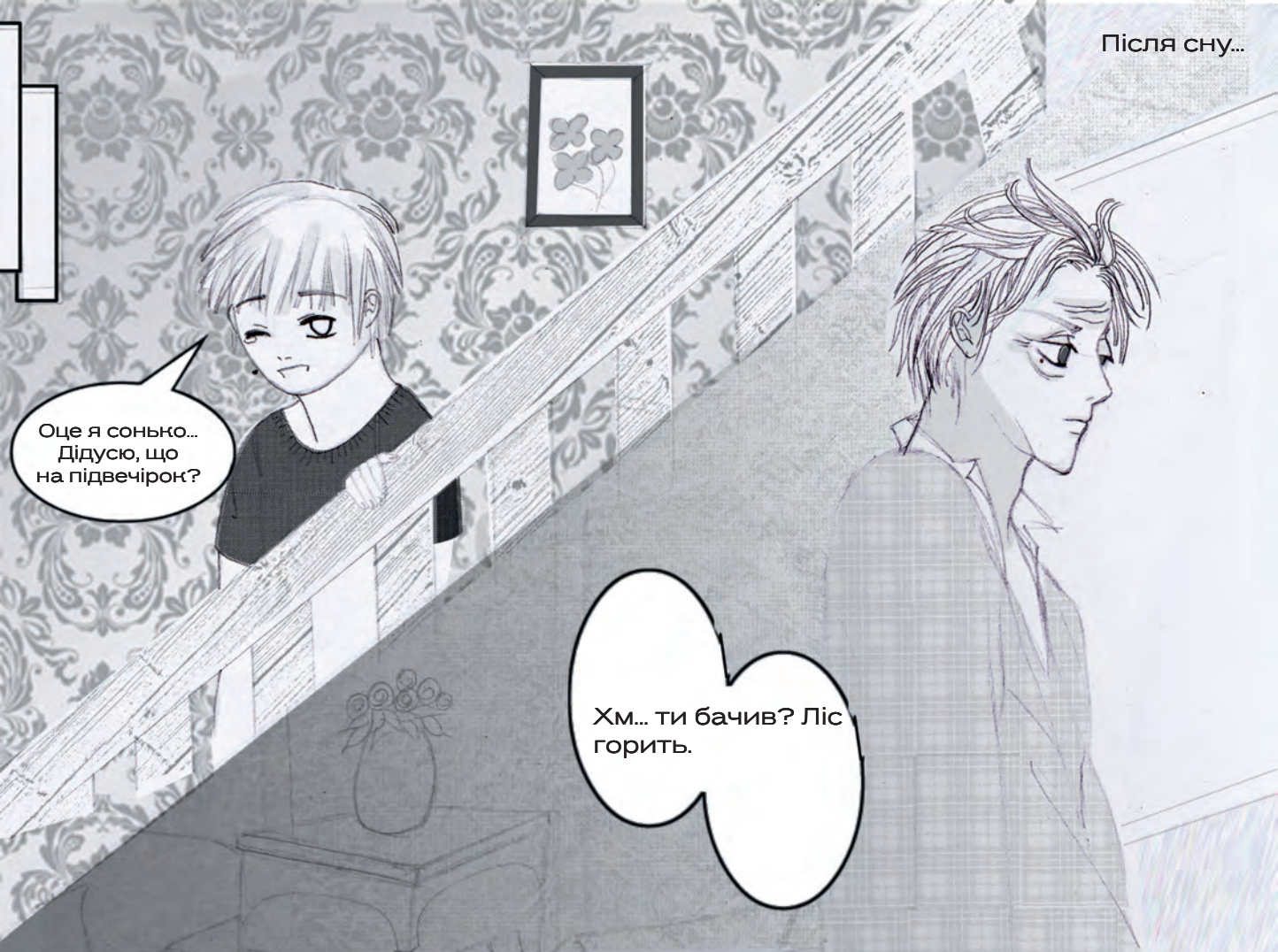

(позіхає)

Щось я втомився!

Було б незле трохи подрімати...

... тож я пішов геть і покинув свої забавки в лісі.

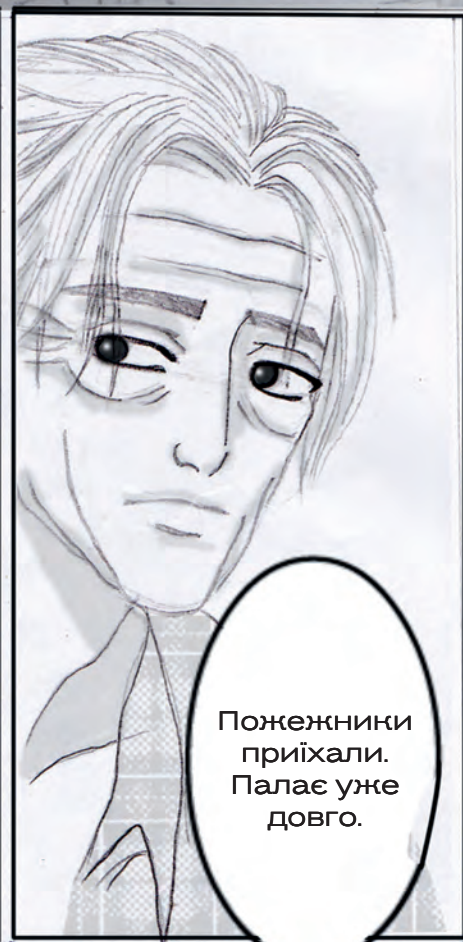
Оце я сонько...
Дідусю, що
на підвечірок?

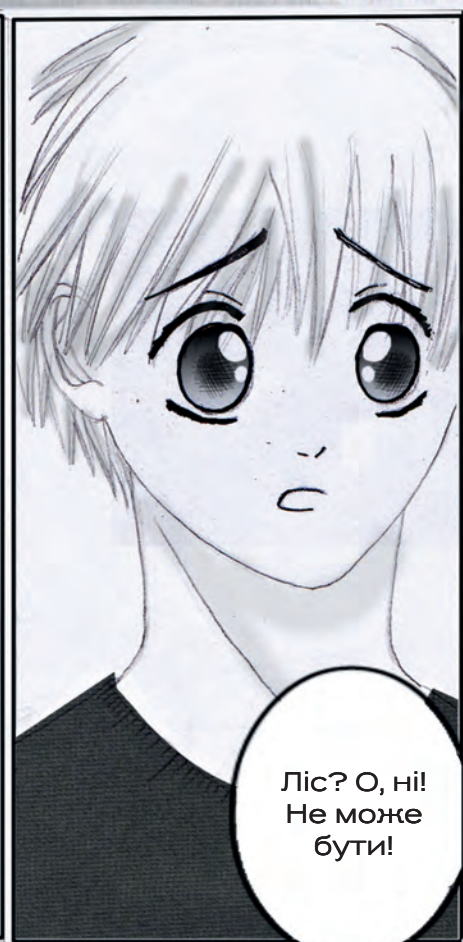
Хм... ти бачив? Ліс
горить.

Е-е-е...
що?

Пожежники
приїхали.
Палає уже
довго.

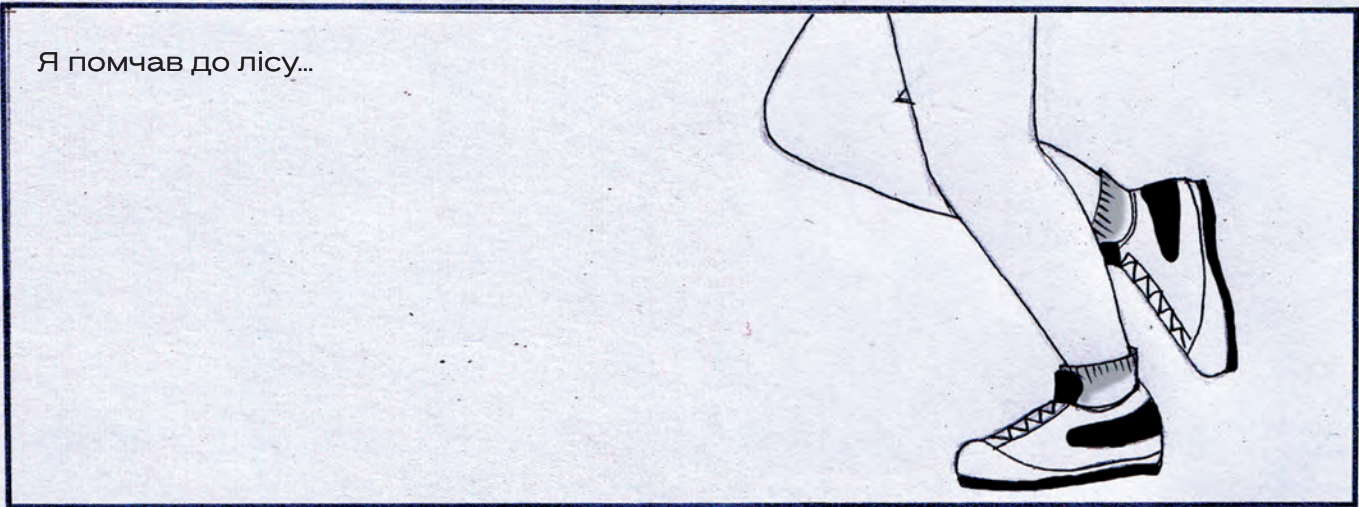

Ліс? О, ні!
Не може
бути!

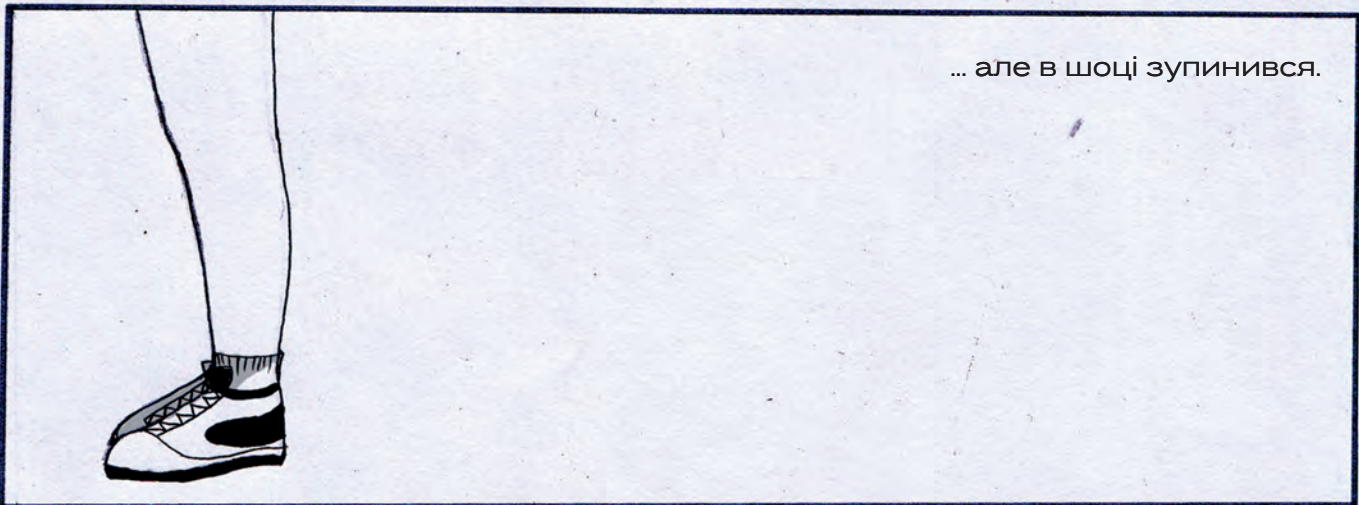
Лусь!

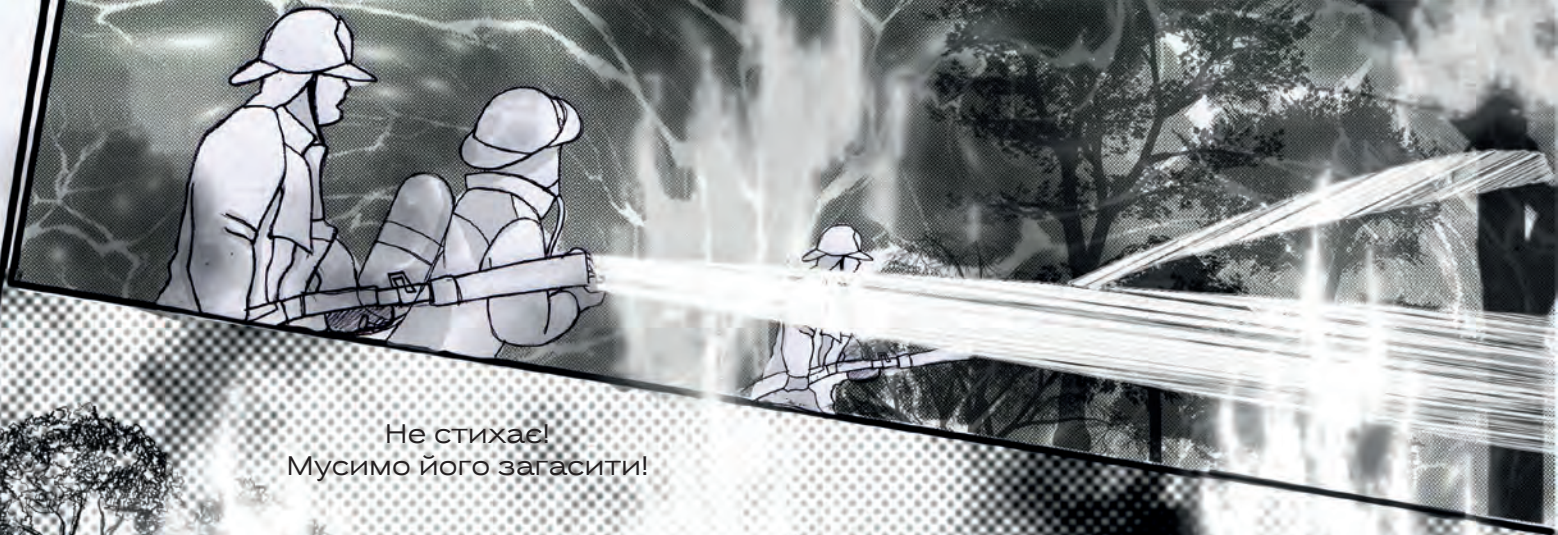

Я помчав до лісу...

... але в шоці зупинився.

Не стихає!
Мусимо його загасити!

Я не міг повірити своїм очам...
Це що, все через мене?

Синку,

що таке?

Жахливий день... ліс палає...
А ще Кожушок зник...

(тремтить)

Я вчинив
дуже погано!

Я грався сірниками
в лісі, хоч ти
сказав мені
цього не робити!
(зітхає)

Це через мене!

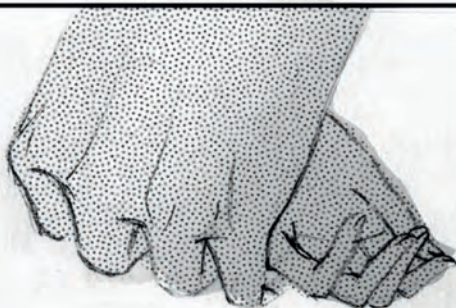

Це все через мене...
він загубився
і блукає там сам...
а може
й узагалі загинув!

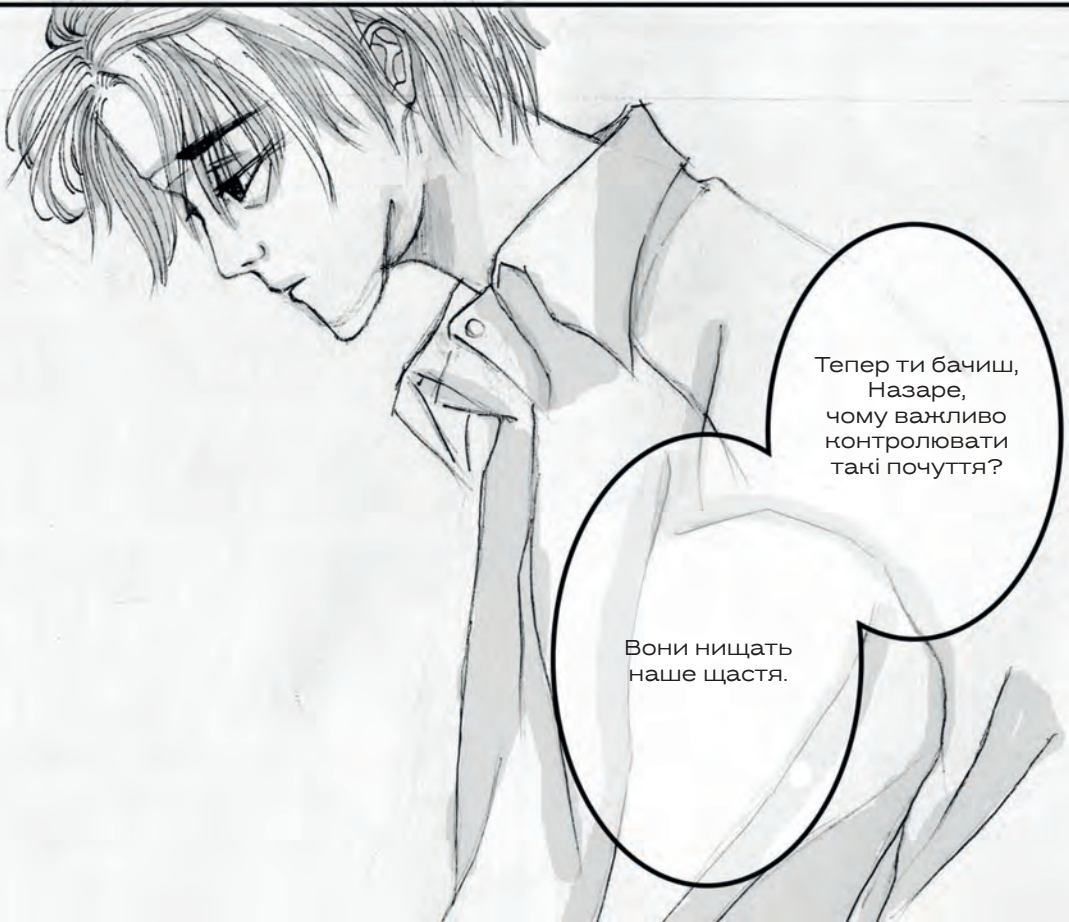
Назарчику, наші
почуття й негативні
вчинки схожі
на іскри...

Іскра спричинила
лісову пожежу.
Усе починається
з малого —
з іскорки
або підпалу
кількох
сухих листків...

А тоді переростає
у вогонь,
який дуже
важко загасити.

(стискає руку)

Тепер ти бачиш,
Назаре,
чому важливо
контролювати
такі почуття?

Вони нищать
наше щастя.

Бідолашний Кожушок...
Цікаво, де він зараз?...
Сподіваюся, з ним усе добре.
Будь ласка, хай із ним буде все добре.

Вставай
із ліжка,
Назарє.
Маю новини.

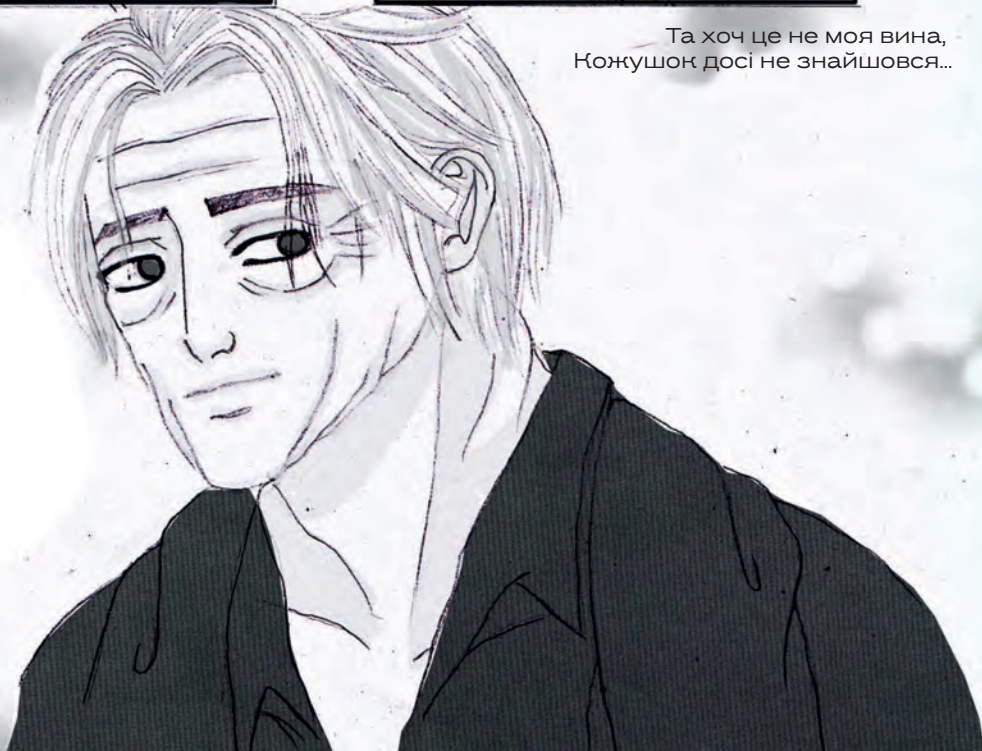
Вогонь загаснув.
Виявляється, хтось
підпалив
сухе листя...

Ох...

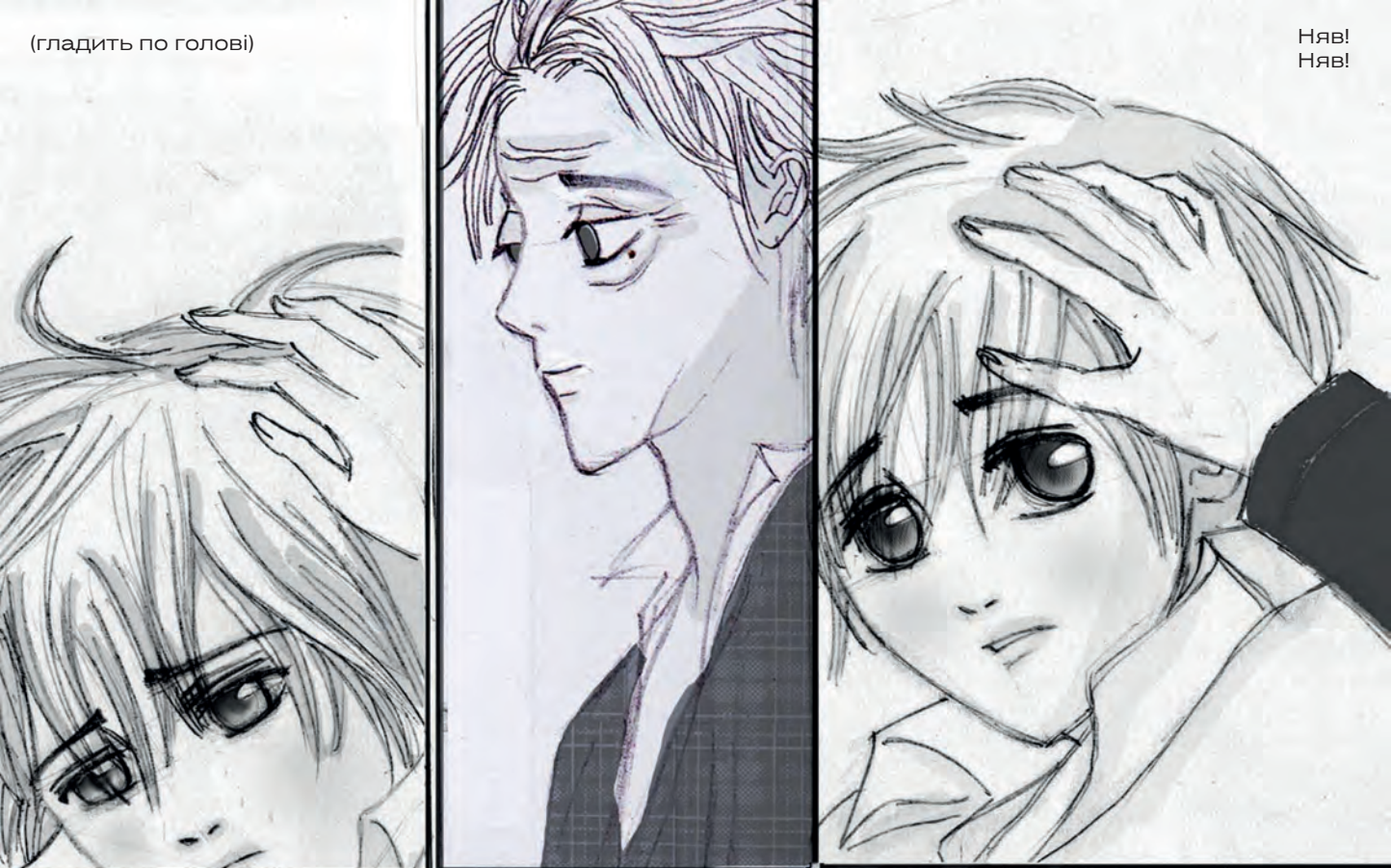

Та хоч це не моя вина,
Кожушок досі не знайшовся...

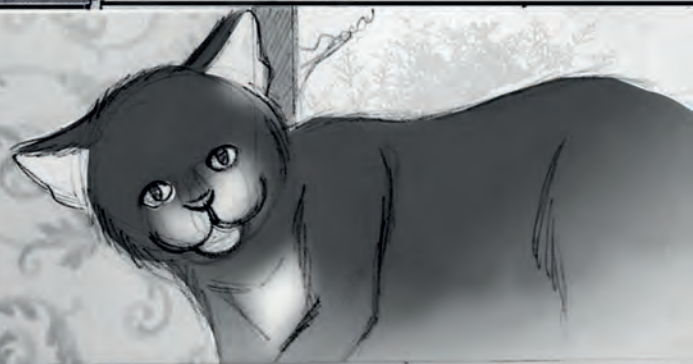

(гладить по голові)

Няв!
Няв!

Кожушку! Ти прийшов! Я так тішуся!

Тож хай
там що,
та все
владналося.

Але я досі
пам'ятаю, що дідусь
сказав мені
тоді про негативні
емоції
й те, як важливо
їх контролювати.